

Илија Јаковљевић

ЗВИЈЕЗДА НА НАШОЈ ПАРЦЕЛИ НЕБА

Прозор је велика црна птица
с очима у ноћ окренутим.
Ноћ тече низ тамна, свезана крила —
абажур од стрмих дасака.
Ђелија је пуна чекања и жудње
и влажног јесењег мрака

Ми се пењемо на леђа птице
— она би хтјела да полети —
и пијемо плаво језеро неба
и хватамо звијезду.

Је ли то Сатурн или је Сириус
или која њихова друга?
На нашој парцели неба
она једина цвате,
у нашој хладној самоћи
само њезина језгра свијетли.

Звијезда је цвијет
драги, блистави, чаробни,
хостија златна у ноћи.

Звијезда је свијет
усебан, засебан, скровити.
Звијезда има чудотворне моћи.

Ми бисмо хтјели убрати овај цвијет
и ставити га у вазу (кад бисмо је имали),
да нам вјечито сја.
Хладан млаз ноћи гргољи у жлијебу,
модрина трепти на ведроме небу,
а тама у нама зја.

БЕЗ ЗВИЈЕЗДА НОЋ

Без звијезда ноћ.
Прозор у caos и тмину.
С Козаре пркосни вјетар
у страшну, кобну тишину.

Јеси ли нашао срце?
Ил само под челом праска?
Клонуће. Лудило. Живци.
Посмртна нијема маска.

Без ума. Без духа,
Бљедоћа воска и зида
Крвава рука у мраку
узалуд рештке кида.
У таму тамница тоне.
Логор се стравом зави.

Под мојом самицом крвник
читаве ноћи дави.